

směřoval toliko k diferenci, nutno tedy, aby v naznačených směrech bylo podle §u 182 c. ř. s. působeno k tomu, by skutkové údaje, rozhodné pro řešení věci, byly učiněny; nedostatečné údaje o okolnostech, uvedených k opodstatnění nebo poražení nároku doplněny; průvodní prostředky pro tyto údaje byly naznačeny nebo nabídnuté již důkazy doplněny; a vůbec byla dána všechna vysvětlení, kterých jest třeba, aby skutkový podklad práv a nároků stranami tvrzených podle pravdy byl na jisto postaven. Vůči otázce diferenčního obchodu, s kterou, jak dovolatel správně připomíná, těsně souvisí otázka možnosti plnění, ustupují další sporné otázky do pozadí, a proto budiž ohledně nich uvedeno jen toto: Kdyny se dalo zjistiti, že nejde o nežalovatelný nárok z diferenčního obchodu, nýbrž o nárok z poměru komisionářského, bude žalovaný dle čl. 371 obch. zák. povinen, nahraditi žalobkyni jen to, co žalobkyně jako komisionářka vskutku nutně a užitečně vynaložila, požadovanou náhradu ztráty za předpokladů právě naznačených jen tehdy, když žalobkyně jako komisionářka skutečně ji nahradila americkým firmám, což dosud zjištěno nebylo. Taktéž nebyla zjištěna správnost ostatních položek běžného účtu dolarového. Žalovaný toliko uznal, že výpis z knih se shoduje s obchodními knihami žalobkyně, ale popřel správnost jednotlivých položek, tak že zůstaly spornými, a neuznal zůstatek, vyúčtovaný k jeho tíži. Na žalobkyni, nikoliv na žalovaném, jest, by ve všech těchto směrech provedla důkazy; ona také v té příčině částečně nabídla důkazy, které však nebyly provedeny.

Čís. 4704.

Porušení §u 93 c. ř. s. jest zmatkem dle §u 477 čís. 4 c. ř. s. jen ve sporu, v němž jest předsáno zastoupení advokátem.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Rv I 1979/24.)

Žalobě o 13.316 Kč bylo procesním soudem první stolice (zemským soudem v Praze) vyhověno, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s řízením následujícím po ústním líčení ze dne 4. září 1924 a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Dovoání, uplatňující dovolací důvody §u 503 čís. 1, 3 a 4 c. ř. s., jest opodstatněno již s hlediska dovolacího důvodu prvuvedeného. Právem vytýká s hlediska tohoto dovolacího důvodu rozsudkům nižších soudů a řízení před prvním soudem následujícímu ústnímu spornému jednání ze dne 4. září 1924 zmatečnost ve smyslu §u 477 čís. 4 c. ř. s. Při ústním jednání ze dne 4. září 1924 byl rok odročen na neurčitou dobu k pokračování v ústním jednání. Usnesením ze dne 5. září 1924 byl rok k ústnímu jednání položen na den 25. září 1924. Usnesení to bylo podle spisů doručeno žalobci, pak Anně C-ové jako mateřské poručnici nezl

žalované Antonie C-ové a Matěji C-ovi. Vykázanému právnímu zástupci nezletilé žalované Antonie C-ové toto usnesení doručeno nebylo, a k roku dne 25. září 1924 dostavila se sice zákonitá zástupkyně této nezletilé žalované Anna C-ová, nikoliv však její právní zástupce. Při roku prohlásil soud k návrhu žalující strany, že bude jednáno v nepřítomnosti zástupce žalované, načež prohlásil průvodní usnesení, že se připouští důkaz výsledkem stran, provedl pak tento důkaz, prohlásil na to usnesení, že se další důkazy nepřipouštějí a prohlásil rozsudek. Jde tedy o porušení přesného ustanovení Šu 93 c. ř. s., jenž stanoví, že dala-li strana pro právní rozepru někomu procesní plnou moc, až do zrušení této plné moci (§ 36 c. ř. s.), všechna doručení týkající se této právní rozepru mají se díti tomuto vykázanému zmocněnci. Lze souhlasiti s odvolacím soudem, že ne každé porušení Šu 93 c. ř. s. zakládá zmatečnost ve smyslu Šu 477 čís. 4 c. ř. s., neboť toto místo zákonné předpokládá nejen nezákonný postup soudu, nýbrž i, že tímto nezákonným postupem straně byla odňata možnost projednávání před soudem, t. j., že jí byla vyloučena ze soudního slyšení. Dlužno proto rozeznávat případy, ve kterých strana osobně může před soudem jednat, a případy, ve kterých musí býti zastoupena advokátem (§§ 27, 463, 513 c. ř. s.). Kdežto v oněch případech postačuje, že strana byla o nařízení roku zpravena, jelikož jí tím, že nebyl vyrozuměn její advokát, odňata byla arci výhoda zastoupení advokátem, nikoliv však možnost jednati na soudě, ježto tak mohla činiti i osobně, není tomu tak v případech poslednějších, kde strana dostavivši se k soudu bez advokáta na soudě účinně jednat nemůže a naopak ze soudního přednesu jest vyloučena, jako by vůbec se nebyla dostavila. Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že uplatňované zmatečnosti tu není, protože žalovaná, byvši k odročenému roku obeslána osobně, mohla svého právního zástupce o ústním jednání vyrozuměti, neboť právem mohla spoléhati na to, že soud řídil se zákonem a jejího advokáta o roku uvědomil. Nelze na straně požadovati, by v případě osobního svého obeslání se ještě přesvědčovala, zda soudem zpraven byl také její právní zástupce, pokud se týče aby ho zpravila sama a takto vzala na se úkon, který podle zákona i leží soudu. Podle toho byla žalovaná nezletilá Antonie C-ová při roku ze dne 25. září 1924 ze soudního slyšení vskutku vyloučena, a nemění na věci ničeho, že při něm byla přítomna její zákonná zástupkyně a že tato byla vyslechnuta jako strana za účelem provedení důkazů.

Čís. 4705.

»Nouzí« ve smyslu Šu 154 obč. zák. jest rozuměti takový stav, za něhož se postiženému nedostává z vlastních prostředků slušné výživy.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, R I 2/25.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaných náhrady nákladu, jež byla učinila na jejich otce. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto